

Цільові стратегічні орієнтири як інструмент стратегічного планування діяльності підприємства

Сагайдак-Нікітюк Р.В., Зайцева К.В.

*Кафедра менеджменту і адміністрування,
Національний фармацевтичний університет,
м. Харків, Україна*

Sagaidak_rita@ukr.net

Кризові умови функціонування вітчизняних підприємств вимагають від них впровадження підходів стратегічного планування, які дозволять швидко реагувати на зміни в оточуючому середовищі.

Враховуючи специфічні особливості стану вітчизняних підприємств, стратегічне управління повинно бути спрямовано на трансформацію внутрішнього стану підприємства до системно досконалого стану та стійкого системного розвитку. Однією зі складових системного стану підприємства є стратегічні цільові орієнтири [1]. Визначення цільових стратегічних орієнтирів дає підприємству можливість сформулювати такі характеристики, які забезпечать йому можливість довгострокового ефективного функціонування в ринковому середовищі. Більшість вітчизняних науковців схиляються до думки, що головними цільовими стратегічними орієнтирами є місія та стратегічна мета підприємства. На відміну від традиційного розуміння, цільові стратегічні орієнтири характеризують рівень не тільки економічної ефективності діяльності підприємства та конкурентоспроможності продукції, виробленої ним, а й рівень його системного стану як цілісної системи. Це, в свою чергу, вимагає наявності у ОЕС механізмів, що забезпечують в його внутрішньому середовищі процес прогресуючої систематизації, який стає можливим при визначенні такого цільового параметра як системоутворюючий фактор. Але вітчизняні підприємства використовують місію як цільовий стратегічний орієнтир як маркетинговий інструмент, що дозволяє створити необхідний імідж в оточуючому середовищі.

Рівень стану цільових стратегічних орієнтирів можна представити у вигляді цільової функції:

$U_{\text{СЦО}} = F_{\text{СЦО}}(\text{СКС}, \text{СФ}, \text{М}_\text{С}, \text{М}_\text{Ф}, \text{СЦФ}) = q_1 \times \text{СКС} + q_2 \times \text{СФ} + q_3 \times \text{М}_\text{С} + q_4 \times \text{М}_\text{Ф} + q_5 \times \text{СЦФ}$,
де: $U_{\text{СЦО}}$ - функція зв'язку рівня стану стратегічних цільових орієнтирів з системними параметрами, що характеризують його [1].

Модель оцінювання стратегічних орієнтирів підприємства дозволяє адресно впливати на стан та зв'язки системних елементів, які є причинами низьких значень рівнів стану системних стратегічних цільових орієнтирів. Застосування системного підходу до визначення складу та завдання стратегічних цільових орієнтирів підприємства, а також реалізація стратегічного планування на базі представлених етапів дають змогу вітчизняним підприємствам здійснити трансформацію їх до цільового конкурентоспроможного стану.

Література

1. Кобзев П. М. Параметрическая идентификация открытости организационно-экономических систем как объекта стратегических изменений / П. М. Кобзев // Экономика розвитку. – ХНЕУ. – № 3 (55). – 2010. – С. 72–76.